

tükör

A ZALAVÍZ ZRT. DOLGOZÓINAK LAPJA V. ÉVF. 5-6. SZÁM

Vezérigazgató úr elköszönt

Amint az már hónapok óta köztudott, **Bein György** vezérigazgató úr 2006. július 31. napjával öregségi nyugdíjba megy. Ebből az alkalomból igazgató úr, 2006. június 30-án pénteken, munkaidő után, egy baráti elköszönésre hívta meg a vállalat ebédlőjébe a cég valamennyi dolgozóját.

Ebben a lapszámban ennek az elköszönésnek az apropóján egy Bein Györggyel készített hosszabb interjú részleteit, valamint a tulajdonosok, a dolgozók, a kollégák néhány képviselőjének írását közöljük. A lapot az elmúlt évtized néhány emlékezetes képével illusztráljuk.

– Úgy alakult, hogy két szakmához kötődöm tulajdonképpen, az építőiparhoz és a vízgazdálkodáshoz. Az ÉPFU-nál építőipari szállításhoz dolgoztam, és katonakoromban, leszerelés előtt néhány nappal a nagy dunai árvíznél tevékenykedtünk. Sükösd térségében raktuk a homokzsákot, volt amikor 30 órán keresztül, éjjel-

nappal, étlen-szomjan. Ez volt az első találkozásom a víz erejével.

Tehát a víz erejét ismerem meg és a tanácsi munkám szinte az elejétől kezdve kötődött a vízhez. Tervosztályosként az akkori törpevízművek, kisvízművek építéséhez a pénzügyi feltételek, források biztosítása volt a feladatom. ÉKV, ÉV osztályos ko-

romban pedig ennek a műszaki részével is megismerkedhettem.

Az utolsó időszakban, mikor a tanácsnál dolgoztam már a szennyvíztelepek korszerűsítése, bővítése, új telepek építése, csatornahálózat kiépítése is napirenden volt, tehát itt folytatódott az a vonulat,

ami kiteljesedett az Észak-zalai Vízfűtő és Csatornamű és Fürdő Vállalatnál, illetve ennek a jogutódjainál, ahol a víziközmű szolgáltatás teljes spektrumát megismerhettem.

Amikor én a céghez kerültem, akkor a magyar víziközmű szolgáltatásra még az volt a jellemző, hogy alig van ára a víznek, olyan volt, mint a levegő, és hát természetes volt, hogy van annyi, amennyi szükséges. Ez akkoriban kezdett megváltozni.

Így indultunk. Egy költségérzékenyen, nagyrészt állami támogatást igénybevevő cég volt a Vízmű, kiegészítve egy félhatósági szereppel.

(folytatás a 2. oldalon)

(folytatás az 1. oldalról)

Innen jutottunk el mára egy korszerűen gazdálkodó, korszerű technológiákat alkalmazó és korszerű struktúrával rendelkező, átfogó informatikai rendszert használó víziközmű üzemeltető céghez, ahol most már nem a saját érdek, nem a félhatósági szerep, hanem a fogyasztók és a tulajdonosok érdeke a meghatározó. Ennek minden előnyével és minden hátrányával együtt.

Már az első, 1990-es osztályvezetői értekezleten elmondtam, hogy egy erős dolgozói érdekvédelemmel, érdekképviselettel tudom elképzelni a munkát. Én ezt ma is tartom. Ahhoz, hogy érdemben, egy viszonylag jó hangulatú, lojális dolgozókkal rendelkező munkahelyet fent lehessen tartani, az anyagi motiváció mellett szükség van arra, hogy erős érdekképviselet legyen.

Úgy gondolom, hogy sokat léptünk előre.

Megjelent 1991-ben az önkormányzati törvény, amelyik már szabályozta az önkormányzati víziközművagyont helyzetét. Ezt követte a vagyonrendezés, a vagyonátadás.

1993. január 1-től az állami víziközművagyont, amit addig a hozzánk hasonlóan önkormányzati tulajdonban lévő vízművek kezeltek rábízták a mostani üzemeltetőre. Ez egy elhibázott lépés volt, aminek az volt az oka, hogy nem volt állami vagyonnyilvántartás, – szerintem a mai napig sincs.

Ha lett volna nyilvántartás az állami víziközművekről, akkor aszerint át kellett volna adni tulajdonba az önkormányzatoknak és lehetővé kellett volna tenni, hogy a hozzánk hasonló cégek, az eddigi állami víziközművagyont üzemeltetés helyett, ezt követően önkormányzati víziközművagyont üzemeltessenek.

Mi ezt javasoltuk a jogszabályok véleményezése során, sajnos nem jött be. Sovány vigasz az, hogy 2007. január 1-től már lehetőség van az önkormányzati vagyon kezelésbe adására, ezt megelőzően ugyanakkor egy teljesen átláthatatlan struktúra alakult ki a országban a víziközművagyont üzemeltetése kapcsán.

Úgy foglalnám röviden össze, az elmúlt 16 évet, hogy egy félhatósági cégből indultunk, ahol 690-en dolgoztak, és fele ennyi volt a vízzel ellátott települések száma. Volt négy szennyvíztisztítóval ellátott település.

Most 124 településen van vízszolgáltatás és ha jól tudom, 57 településen csatornaszolgáltatás.

Viszont a 690-el szemben 300 dolgozónk van.

Én arra büszke vagyok, hogy ezt anélkül értük el, hogy csoportos elbocsátások lettek volna.

Kiszerveztük az egyéb tevékenységeket, az építési tevékenységet, ahova nyilván dolgozók is mentek. Amikor a fürdőt leadtuk, oda is mentek el dolgozók, és amikor a nem alaptervékenységhez tartozó tevékenységeket szer-

veztük ki, igyekeztünk úgy megoldani, hogy dolgozókkal együtt vegyék át ezeket a területeket.

Mi nem piacot akartunk nyerni, hanem a minőségre koncentrálni.

Ezt jól példázza az akk-

reditált laboratóriumunk, amelyik már az ISO 17025-ös szabvány alapján működik. Jól példázza, hogy a 9001/2001-es, valamint a 14001/2005-ös szabványt is teljesítettük.

Rendszeresek a belső ellenőrző vizsgálatok, a külső auditok, a vezetői felülvizsgálatok.

Tehát a minőség irányába mozdultunk el, a vízminőségben is sikerült előrelépünk. Sajnos és ez megint egy nagy szívfájdalmam, hogy a rekonstrukcióra nem költünk annyit, nem költethetünk annyit, mint amennyi szakmailag indokolt lenne.

Amikor idekerültem, akkor raktuk ki az udvarra nagy Ascota gépeket, és akkor indult el a Commodor hatvannégygel a PC.

Pillanatnyilag jóval több számítógépünk van, mint amennyi szellemi dolgozónk, hiszen a fizikai állomány jelentős része is ezzel dolgozik, ezáltal az irányítástechnikában is sikerült előre lépni.

Nos, igyekeztünk – talán nem hangzik nagyképűségnek – egy stratégiai ve-

zetést és egy controlling irányítást megvalósítani.

Úgy érzem, hogy sikerült erre rámozdítanom azt a fiatal vezetői garnitúrát, amit itt kialakítottunk.

(folytatás a 3. oldalon)

(folytatás a 2. oldalról)

A gépjármű állományunk korszerű. Két modern csatornamosó autóval rendelkezünk.

Ez a tevékenység a napi üzemeltetés részévé válik és olyan mértékben nő a csatorna hálózat, hogy szükség lesz egy harmadikra is előbb-utóbb.

Amire büszke vagyok még, az a telephely projektünk. Egy három és fél hektáros területen, egy közel 40 éves telephellyel rendelkezünk. Úgy tűnt, hogy a nem alaptevékenységhez tartozó tevékenységek kiszervezése kapcsán nagy lett ez a telephely, jelentős nagyságrendű pénzforrást kellett volna a felújítására fordítani, hiszen negyven év után elavultak, főleg a gépészeti részek. Sikerült egy új kis telephelyet létrehozunk az átmenetben, ami nekünk teljesen megfelel, a régi telephelyünk területét pedig értékesítettük és annak a bevételeiből alakítottuk ki az újat, s újítjuk föl pillanatnyilag az irodaházat.

A lakossági és a közületi fogyasztók, vállalkozók felé külön szervezetünk tevékenykedik, ügyfélszolgálati irodáink vannak. Zalaegerszeg központjában a Zala Plaza épületében egy kívülről megközelíthető szépen berendezett helyiséget alakítottunk ki, amelyik összeköttetésben van a központtal. Lentiben, az ottani telephelyünkön egy korszerű ügyfélszolgálati iroda alakult ki. A nagyfogyasztókkal különösen kiemelten igyekszünk foglalkozni, hiszen manapság ők a meghatározók, még ak-

kor is hogyha a számuk és a fogyasztásuk mértéke egyre inkább csökken.

Örömmre szolgált a legutóbb készült ilyen felmérésnél, hogy a dolgozók a korábbihoz képest pozitívabban ítélték meg a cég tevékenységét, még a külső környezet romlása hatására is.

Én a kollégáimra vagyok a legbüszkébb. Azokra, akik már akkor itt dolgoztak amikor idekerültem, utána pedig azokra, akiket már én vettem föl – túl nagyképp lenne hogy én neveltem. Mert én inkább hagytam őket. Az a mániám, hogy mindenkinek saját egyénisége van, inkább csak kicsit alakítani kell, nem nevelni, mert állítólag néhány éves kor után már nem is nagyon lehet. Ezt a saját unokáimon is tapasztalom. Hát egy olyan kollektívára vagyok a legbüszkébb, arra a fiatal vezetői garnitúrára, akik már az én időm alatt alakultak ki, és akik a stratégiai időszak végén, 2012-öt követően is tovább fogják tudni majd vinni a céget.

Büszke vagyok a stabil szolgáltatási színvonalra, amit sikerült fenntartanunk, és sikerült az ország – én úgy gondolom – legjobb cégei közé eljutnunk. Nem én minősítem ezt így, nekem mondogatják.

Én úgy gondolom, hogy részben az ember adósa is annak a környezetnek, amiben él, és kötelessége olyan feladatokat is felvállalni, amelyek plusz elfoglaltságot jelentenek, ugyanakkor egy természetes

igény is ez, hiszen a cég az információkból él és a környezetről begyűjtött információk mind-mind alakítják a további működést.

Ez a kettősség talán az, amiért én igyekeztem

olyan társadalmi funkciókat vállalni, melyek előre viszik a dolgot. Amikor a kötelező kereskedelmi és iparkamara alakult, annak alapító tagja voltam, az első elnökségben szerepet is vállaltam. Egyetértettem azzal, hogy a gazdaságnak önszerveződének kell lenni és az általános gazdálkodási érdekeket kellene képviselni.

A MAVÍZ Közgazdasági Bizottságából azért váltam ki, mert a fiataloknak szerettem volna és sikerült is helyet biztosítanom. Fiatal kollégáim közül a műszaki igazgató tagja a Műszaki Bizottságnak, a gazdasági igazgató a gazdaságinak, a laborvezető a laboros bizottságnak, PR-es a PR bizottságnak. Meg akartam mutatni, hogy nemcsak kihalással lehet megoldani ezt a váltást ezekben a bizottságokban, és én úgy hallom, hogy mindegyik Zalavízes képviselő megfelelő hozzáállással és aktívan dolgozik ezekben a bizottságokban.

Ami a kitüntetésekkel illeti, azok velejárok a munkának. A régi rendszerben is elismerték amit csináltam, voltam én cég kiváló dolgozótól kezdve Munka Érdemrend bronz fokozatá-

val kitüntetve, de a legbüszkébb az árvízvédelmi érdemérememre vagyok abból az időszakból. Meglepetésként ért a szakma részéről, hogy fölterjesztettek a Vásárhelyi díjra, és jó szívvel vettem át, mivel ennek nincs politikai háttere. A szakmai szövetségben a kollégák látták úgy, hogy amit produkáltam, az erre méltóvá tesz, úgyhogy erre nagyon büszke vagyok.

Én úgy gondolom, az anyagiak elsődlegességét elismerve, hogy nem csak az kell ahhoz, hogy motivált legyen egy dolgozó. Ezért próbáljuk cégen belül is elismerni a munkát ilyen formában is. Nemrég vezettük be az Év Dolgozója címet a Kollektív Szerződésben, és most törjük a fejünket, és az utódomnak már úgy adom át, hogy az igazgatói, vezérigazgatói dicséretnek is legyenek év végén egy kis plusz anyaggal motiválva, mert az az érzésem, hogy ez a kötődés a cég iránti lojalitást segít növelni.

„Tizenhat évem elszelelt..“

Kinevezik az Észak-zalai Víz- Csatornamű és Fürdő Vállalat új igazgatóját 1990-ben

A kinevezési vacsorán egymás mellett a régi és az új igazgató

A régi ügyfélszolgálati iroda avatásán a zalaegerszegi polgármester, dr. Gyimesi Endre mellett

És az új ügyfélszolgálati irodában, Tombi Lajos alpolgármesterrel

Víz világnapi rendezvényen Zalaegerszegen (baloldalon) és Lentiben (jobbra)

– egy sikeres életpálya képei

Az ISO tanúsítvány átadási ünnepségén (balra) és a dolgozóknak tartott évnyitó értekezleten (jobbra)

Az ISO tanúsítvány átvétele

A Vásárhelyi díj és a családbarát díj képei

Kollégák között az első juniálison

MÁSOK MONDJÁK (mégis igaz)

„Hajj előre, hajj ne hátra!”

Az embereket többnyire két szempont alapján szoktuk értékelni. Az első benyomás, majd pedig a tartós ismeretség.

Magam az 1970-es évek végén találkoztam először Bein Györggyel, aki akkor a Zala Megyei Tanácson dolgozott. Ennél emlékezetesebb számomra az a műveltségi vetélkedő, amelyet a Zala Megyei Könyvtár munkatársaként szerveztem, s amelyen a Megyei Tanács hölgycsapatának élén – ambiciózus kapitányként – Bein György állt. A helyezesükre már nem emlékszem, de tudom, hogy a „Hajj előre, hajj ne hátra!” című könyvet nyerték, melynek címét rögtön mottóul választották.

Másfelől szinte baráti kapcsolatba kerültem a hosszú évek alatt az önkormányzat legnagyobb cégének vezetőjével. Ez idő alatt egy precíz, megfontolt, nagy munkabírású, humánus embert ismertem meg, aki jelentős szaktekinélyt vívott ki magának országos szinten is a vizes szakmában, ezt számos rangos elismerés is bizonyítja.

Munkáját 1998-ban az Év Víziközmű Igazgatója elismeréssel, 2006-ban Vásárhelyi Pál díjjal jutalmazták.

1990-óta áll a Vízmű élén, ez idő alatt a cég teljes vertikuma korszerűsítésen esett át. Vezetésével sikerült a kor kihívásainak megfelelni tudó vállalattá alakítani a Vízművet.

Azt gondolom mind csa-

ládi, mind szakmai tekintetben egy szép életpálya áll Bein György mögött. Bár őt ismerve nehezen tudom elképzelni, hogy nyugdíjas éveit pusztán pihenéssel és az unokáival tölti.

Zalaegerszeg MJV Önkormányzata nevében köszönöm azt a 16 esztendő munkát, melyet városunkért végzett.

Dr. Gyimesi Endre
polgármester

A mértéktartásról.

A ZALAVÍZ és tulajdonosainak szolgálatában töltött munkám kezdetén, egy kedves kis történetet mesélt el Bein György igazgató úr.

„János bácsi, akit a faluban bölcsességéről és mértéktartó magatartásáról ismertek, egy alkalommal, barátaival néhány harminc év után jó hangulatban tért haza. Kati mama rá is kérdezett. – Te János cserbenhagyott a mértéktartásod? A nagy szeretettel gondozott jószágaid is tudják menyit elég nekik.

– Kata mama vízből én is mindig tudom.”

Igazgató urat, vagy ahogy szólítani szoktuk, Gyurit „vízügyekben” és másként is, mértéktartó embernek ismertem meg. Ez nem volt mindig egyszerű, hiszen a tulajdonosok sokszor eltérő érdekeit, a társaság fejlesztését, a megfizethető vízdíjakat, a dolgozó bérezését kellett összehangolni. Hogy ez nem mindig sikerült maradéktalanul az nem az Ő mértéktartásán múlt.

Most, hogy aktív pihenőre vonul, talán János bácsi példáját követve betérhet a volt kollégáihoz, természetesen hozzám is, hogy mértéktartással koccint-hassunk. Ha mindenki nem is invitálja, ez ne kerítse el, mert az is lehet, hogy az állandó rohanás az oka nem az amnézia.

Őszintén kívánok jó pihenést és hűséges barátokat.

Bagó József

Találkozunk a piacon

Több mint 25 éves az ismeretség, amely szakmai szinten, elsősorban a Vízmű igazgatói beosztása óta vált szorosabbá. Különösen, amikor 1998-2002-ig terjedő időszakban a Vízmű általa vezetett igazgatóságának tagjaként együtt is dolgozhatunk.

Szívesen emlékszem vissza erre az időszakra, hiszen a társaságnál történt változtatások idején a javaslatok mellett megfogalmazott kritikákat is elfogadta.

Ezt csak olyan tulajdonságokkal rendelkező vezető teszi, aki a problémák kezelése során mindig a megoldást keresi.

Emberileg megfontolt, korrekt, aki rendkívül jó humorérzékkel megáldott, s bizony sokszor oldottuk a helyzetet egy-egy odavissza alapon elmondott, a másik számára új viccel. És, hogy a végén valami közös tulajdonságunkról is szóljak, Gyuri barátom hozzám hasonlóan hétvégi piaci bevásárló, s ilyenkor mindig szívesen meg-

állunk pár percre egy kis beszélgetésre.

Kívánom, hogy ez még nagyon sokáig tartson.

Baksa Attila

További aktív és derűs éveket

A nyolcvanas évek eleje óta ismerem Bein Gyurit. Kapcsolatunk a tanácsrendszerben indult, engem ugyanis 1984-ben, 27 évesen választottak meg Zalabaksán tanácselnöknek. Én voltam akkor a megye, és az ország legfiatalabb tanácselnöke. A legfontosabb feladataim közé tartozott, hogy a társaság ivóvízellátását, vagyis a hálózat fejlesztését, építését megszervezzem. Ehhez kaptam szakmai segítséget a Megyei Tanács tervosztályán dolgozó Bein Györgytől. Tapasztalatlan tanácselnökként gyakran fordultam hozzá, mindig készséges volt, szakmai hozzáértését, emberi kvalitásait már akkor megismerhettem. Mintegy tíz évvel később, 1996-tól kezdődően evezünk egypár évig újra közös hajóban. A létrejövő Zalavíz Részvénytársaság felügyelő bizottságába delegált a megyei közgyűlés. Volt alkalmam tapasztalni, hogy vezetőként mit sem veszített emberi és szakmai kvalitásaiból. Szerintem van benne még bőven tartalék, de ő már döntött: nem áll többet az élvonalban. Igazából nem tudom elképzelni nyugdíjasnak. Biztos vagyok abban, hogy aktív és derűs évek várnak rá, amit őszinte szívből kívánok.

Horváth Ottó

Gondolatok Bein Györggyel való kapcsolatomról

1993-ban államvizsgám után Zalaegerszegre „sodort” az élet, bekopogtatam minden vizes céghez, hogy dolgozni szeretnék. Egy kivétellel mindenhol azt mondták, nincs szükség kezdő vízépítő-mérnökre. Bein György igazgató a kivétel, aki azt mondta, kellenek a fiatalok, így hát felvett az akkori főmérnök.

Megtanultam, hogy lehetőséget kell adni mindenkinnek.

1994-ben másoddiploma megszerzésére határoztam el magam, mely vezetőimnél nem aratott osztatlan sikert. Ő megengette.

Megtanultam, hogy képezék magukat kollégáim, nekem annál könnyebb a dolgom.

1995-ben behívatott az irodájába, hogy menni kellene Zalaszentgrótra üzemvezetőnek, mellyel a főmérnök nem értett egyet. Én megijedtem, Ő rábeszél. Nagyon sokat tanultam, szakmát, emberi kommunikációt, vezetést. Nem bántam meg.

1996-ban bizalmat kaptam, mellyel megpróbáltam élni, több-kevesebb sikerrel. 1998-ban „besokalltam”. Ő elfogadta döntésem a visszalépésről.

Megtanultam, hogy mindenkinnek el kell fogadni a saját magáról szóló döntését, még ha ez problémát okoz nekünk, akkor is.

2000-ben hatalmas bátorságot mutatott, mivel fiatalon hihetetlen nagy le-

hetőséget és bizalmat adott nekem (és másnak is). Élni próbáltam a lehetőséggel, hogy megfelelt-e az elképzeléseinek, azt Ő tudja. Nagyon bírom benne, hogy igen.

Jó volt velem együtt dolgozni, csapatmunkát végeztünk. Elfogadta véleményünket, hibáinkat, még az én cinikus humoromat is.

Bein Györgytől tanultam őszinteséget, kommunikációt, kitartást, vezetést, hogy adjunk bizalmat... és sorolhatnám.

Nekem a legfontosabb, hogy tanulhattam Tőle gondolkodásmódot, stílust és azt, hogy becsületesen is lehet nagy eredményeket elérni.

Köszönöm.

Arnhoffer András

Az a fontos, hogy merre tartunk

Ennek az újságnak a megjelenése kapcsán arra kértek, írjak pár sort, gondolatot, egy jó story-t, ami Vezérigazgató Úrral kapcsolatban eszembe jut. Nagy eszme-futtatásokra talán nincs szükség, így marad az, hogy pár köszönő szóval búcsúzzak el.

Amikor 1999-ben a céghez kerültem, nem gondoltam volna, hogy egy év múlva olyan lehetőséget kapok, ami huszonevesen egy fiatal közgazdász számára az álom. Köszönöm Vezérigazgató Úrnak ezt a lehetőséget, a belém vetett bizalmat, azt, hogy az elmúlt hat évben együtt dolgozhattunk. Köszönöm a támogatást, amivel mint közgazdász szakmailag, mint vezető emberileg fejlődhettem. Köszönöm,

hogy tanulhattam Tőle, azt, hogy hogyan kell "főnökként" is embernek maradni és, hogy mindig kell egy kis derű a nehézségek elviseléséhez. Köszönöm mindazt, amit igazán már nem mellette tudok kamatoztatni.

És ahogy Vezérigazgató Úr szokta zárni - valamilyen jó mondással - :

„Az életben nem az a fontos, hogy hol vagyunk, hanem az, hogy merre tartunk.” Ehhez kívánok elég erőt, kitartást és természetesen egy kis derűt!

Riteczné Árkovics Orsolya

Búcsú az „év igazgatójától”

Közeledik az a nap, amikor Bein György Úr befejezi vezérigazgatói munkáját a Zalavíz Zrt-nél.

Ő már régebben is felfevillantotta a nyugdíjba vonulás gondolatát, de én jó magam azt hittem, hogy talán nem is komoly az elhatározás, biztosan csak a 62. év betöltése után kerülhet rá sor, nem pedig ilyen fiatalon. Aztán a májusi közgyűlés után kezdtem belátni, hogy mindez valósággá válik, amikor a tulajdonosok is megszavazták.

Az elmúlt 16 év során különösen a Szakszervezet révén állandó kapcsolatban voltunk, amely elég jónak mondható.

Tapasztalataim alapján többször is tanúbizonyságot tett arra vonatkozóan, hogy szociálisan mennyire érzékeny. Ha a munkavállaló gondjaival, problémáival felkereste Őt, mindig igyekezett arra megoldást találni.

A vezetői munkájában is, valamint a szakszerve-

zettel való együttműködés, tárgyalások során mindig a higgadság, megfontoltság jellemezte.

Minden munkatársat tiszteletben tartott, mindig arra törekedett, hogy a konfliktusokat elkerülje, vagy emberi módon rendezze.

A szakszervezettel való jó együttműködésnek köszönhetően 1996-ban a VKDSZ-hez az „Év igazgatója” címre javasoltuk, melyet meg is kapott. Az akkori Választmány értékelte a pályázatokat, és valószínűleg nem is volt ellenfele a víziközmű társaságok igazgatói között. Jó érzés volt azóta is időközönként hallani Tőle, hogy kapott egy ilyen kitüntető címet, amire büszke.

Ezek a jó emberi tulajdonságai maradjanak meg még több évtizedig a nyugdíjas éveiben is, melyhez kívánok jó erőt, egészséget, sok boldogságot a családja körében.

Udvardiné Pálfi Erzsébet

A feszültséget csak humorral lehet oldani

Bein György vezérigazgató úr a Szövetség Közgazdasági Bizottságában hosszú ideig dolgozott, ő volt az, aki a vitás ügyekben mindig tudott kompromisszumos javaslatot tenni. A Titkárság dolgozói valamennyien szerették, becsülték. Mindig őszinte volt és jó humorával a konfliktusos feszültségeket gyakran feloldotta. Nagyon sajnáljuk, hogy nyugdíjba megy, de reméljük a Szövetség rendezvényein majd találkozhatunk vele.

Boldog nyugdíjas éveket kívánunk.

dr. Papp Mária

Gondolatok víz-hangja

Első személyes találkozásunkra izgatottan készültem, hiszen bekerültem a frissen alakuló Üzemi Tanácsba. A cég szabadidőközpontjában ültünk egymással szemben a cégvezetéssel és többedmagammal próbáltunk elnököt választani. Valahogy senkinek nem akardzott elvállalni akkor e tisztséget, gondolom azért nem, mert bár jogszabály írta elő az ÜT megalakulását, fogalmunk nem volt arról, hogy mi is fog kisülni ebből. Aztán teltek az évek, körvonalazódtak az álláspontok, bár kétség kívül voltak érdekes ülések, nézetkülönbségek, de szem előtt mindig a jobbító szándék, a cég és a munkavállalók érdekei álltak. Stratégiai kérdés volt mindig a biztos munkahely megőrzése, a létszámleépítés elkerülése, a humánus létszámcsökkentésekre való törekvés. És mindebben partnert találtunk Vezérigazgató Úrban. Voltak időszakok, amikor nem volt egyszerű döntéseket hozni, megfelelni az elvárásoknak, voltak döntések, melyeket nehéz volt megmagyarázni a munkavállalóknak, voltak átszervezések melyek előtt mi is értetlenül álltunk, de idővel minden kikristályosodott, és mire megszoktunk volna valamit, újabb változások jöttek. Munkánk során számtalanszor nyílt lehetőség véleménynyilvánításra, és e vélemények nagyrészt meghallgatásra is találtak. Reméljük, hogy az új cégvezetés is hasonló nyitottsággal áll az érdekképviseletekhez, fontosnak tartja véleményünket, javaslatainkat.

Öntől tanultuk meg azt, hogy „csak a változás a biztos”.

Jelen pillanatban is a változás korát éljük, hisz elválnak útjaink...

Süle Gábor ÜT elnök

Az ajtaja mindig nyitva állt

– Emlékszem, hogy amikor Bein úr a vállalathoz került, mindig precízen ügyelt arra, hogy a hatóságok, felügyeleti szervek felé a határidőket tartsuk be, nehogy ezáltal csorbuljon a cég hírneve – mondja **Gyuk Zoltánné** könyvelési főelőadó, időközben friss nyugdíjasunk. – Később, amikor önkormányzati céggé váltunk, ugyanígy fontosnak tartotta az önkormányzatokkal való kapcsolattartást, a kialakult jó kapcsolatok ápolását. Olyan típusú vezetőnek ismertem meg, akinek fontosak egyik részről a Fogyasztók, másik részről a dolgozók. Különösen szívügye volt például a fizikai dolgozók bérezésének rendezése.

Déri Zoltánban a Bein Györggyel a vízműnél közösen eltöltött 16 évből a közvetlen munkakapcsolatnak köszönhetően, a legutóbbi 4–5 év maradt meg élesebben.

– Arra jól emlékszem, azonban, mennyire más volt már érkezésekor is, mint az elődje. Az ajtaja mindig és mindenki előtt nyitva állt, nem volt szükség időpont-egyeztetésre. Ezt a közvetlenségét, az empátiáját a dolgozók közül aztán sokan „ki is használták!” – mondja az üzemeltetési főmérnök. A vezérigazgató úrnak sikerült egy olyan vállalatvezetést megvalósítani az itt eltöltött 16, nagyon válto-

zatos, sokszor egyenesen követhetetlen külső hatásokkal teli év alatt, amely egyértelműen a FOGYASZTÓK (így nagybetűvel) érdekeit szolgálja. Vajon mi más is lehetne egy szolgáltató cég, és annak vezetésének a célja?

Szabó László, közmű informatikai főelőadó:

– Talán két évvel Bein igazgató úr érkezése előtt választottak meg szakszervezetünk elnökévé. Könczöl Pista volt a titkár, aki akkor már „törte az utat”. Nem volt az egyszerű feladat abban az időben. Még többen emlékszünk rá. Össze is tudjuk hasonlítani még ma is, hogy mit változott a „helyzet” igazgató úr érkezése után az érdekvédelmi munka területén. Nem szeretek nagy szavakat használni, most sem fogok. Lehetett véleményünk, szabadon el is mondhattuk, igényt is tartottak rá. Később üzemitanács-tag lettem. Az előbbiekre erre az időszakra is érvényesek. Számomra a szabad, de felelős véleménynyilvánítás lehetősége nagyon fontos dolog. Én ezt köszönöm Bein igazgató úrnak.

– Rövid volt ez a 16 év – mondja **Gróf Tamás** anyagbeszerző. – Mi „más körökben forogtunk”, így talán igazgató urat kevésbé ismertem meg mint embert, de mint vezetővel soha semmilyen konfliktusom nem volt. Most viszont szívesen osztoznék a sorsában és mennék én is nyugdíjba, de nekem még két évem hátravan.

Markó Béla, műszaki ügyfélszolgálati főelőadó a sportesemények kapcsán kötődik igazgató úrhoz, közös sportélmények emlékét őrzi.

– Tisztelem azért is, mert a fiatalítás során sok idősebb dolgozó mellett kiállt – mondta. De neki köszönhetjük azt is, hogy az „Öt vízmű Sportnapot” a mai napig évről-évre megszervezzük. Ő állt ki mellette, amikor annak léte forgott kockán. Ő volt az, aki meggyőzte az igazgató társait, hogy szükség van a sporttalálkozókra.

– Nagyon jó ember és kivételes személyiség Bein György. Ezt én igazán érzem, aki több mint 4 éve nap mint nap velem, mellette dolgozom. Könnyű együttműködni vele, sőt, ha úgy adódik, a titkárnői feladatokról sem riad vissza. – mondja **Lepsényi Csabáné** titkárságvezető, majd mosolyogva hozzáteszi: és bírom a vicceit, amivel a feszült helyzeteket oldja.

Szabó Imre, főgépész két vezetőjére emlékszik, aki több volt számára főnöknél: – András hidán a Gergye Laci bácsi, az akkori gazdasági igazgató szinte „apám” volt – mondja – s talán vezérigazgató úr nem haragszik meg érte, de én őt a barátomnak tekintetem.

– A búcsúztatón sok szépet szerettem volna elmondani, de nem jöttek a szavak, pedig csak felsőfokon beszélhetünk arról a barátságról, jóságról és emberiségről, amit a dolgozók felé tanúsított. A nyugdíjas évek alatt a munkakapcsolat megszakad, de a tisztelet, a szeretet és a barátság megmarad.

Klujber István, munka-, tűzvédelmi és rendészeti előadó, elgondolkodott, mit ír majd az emlékkönyvbe és tömören most is csak ezt mondta: „Köszönöm, hogy ember voltál”.